

Hej Allesammen

Mit navn er Lita Malmberg, jeg er tidligere prostitueret, og jeg vil gerne fortælle Jer lidt om hvad det indebærer.

Jeg startede i prostitution da jeg var 19 år gammel.

I starten syntes jeg det var fantastisk! Ind til en sexkøber, putte ham i bad, lidt hyp-hyp inde i sengen, det tog ikke så lang tid, og vupti! stod jeg udenfor på gangen med knitrende sedler i lommen! Hvor nemt! Hvorfor havde jeg ikke tænkt på det noget før – hvorfor gjorde alle ikke det?

Efter et års tid kunne jeg ikke holde ud at tage escorttelefonen mere. Det var ubehageligt at svare på spørgsmål om hvilke ydelser jeg leverede, hvordan min krop så ud, størrelsen på mine bryster, osv. Ofte lavede mændene stemmerne om, det var ret underligt, og ofte opdagede jeg at de onanerede til min stemme, og prøvede at få telefonsex af mig. Det var ret ækelt.

Jeg meldte mig til et escortbureau. Nu var det bureauet, sexkøberne ringede til, og jeg var fri for de ydmygende telefonsamtaler. Bureauet formidlede kontakten, formedelst et rigeligt gebyr (men hvad pokker; ruffere skal jo også leve), det eneste jeg skulle gøre var at møde op på hotellet, eller hjemme hos sexkøberen, og .. ja, altså!

Det kunne da ikke være meget nemmere.

Min omgangskreds syntes jeg var vældig sej – der var altid masser af mennesker, der ville feste med mig. Jeg boede i et eksklusivt bofællesskab midt i København centrum, havde altid penge til frisør, flot tøj og til at give drinks på diskotekerne.

Men selve det at være prostitueret begyndte at gå mig på.

Nogle sexkøbere prøvede at liste kondomet af under akten, nogle begyndte at diskutere om hvilke ydelser, jeg skulle levere – og det er sårbart at være alene og nøgen med en fremmed mand, man har fået penge af; hvad kan han finde på, hvis jeg nægter at gøre det her? Nogen gange var det nemmere bare at gøre hvad han ville, andre gange turde jeg ikke andet. Mine grænser begyndte at skride.

Et par drinks hjalp. En dobbelt gin og tonic gjorde at jeg blev lidt mere ligeglad, at jeg ikke mærkede så meget. Det kunne godt blive til nogle stykker på en god aften. Men alkohol er jo ingen mirakelkur, og jeg begyndte at undlade at svare telefonen når den ringede. Lod somom jeg ikke var hjemme. "Glemte" at melde mig til bureauet om aftenen.

Til sidst stoppede jeg på bureauet. Jeg fik bildt mig selv ind at det ville være nemmere at trække fra en bar. Der kunne jeg se sexkøberne an inden jeg gik med dem – meget bedre!

Men igen blev det svært efter et stykke tid. Og jeg forstod det ikke. Hvor og hvordan kunne man tjene så gode penge så nemt? Jeg var sikker på at det var mig, der var noget i vejen med.

Men i virkeligheden var det jo min kloge underbevidsthed, der reagerede.

Jeg havde ubevidst lært ikke at mærke min krop fra livet og ned. Jeg havde ubevidst lært mig selv ikke at være til stede under sexakten – i stedet lå jeg og forestillede mig hvordan jeg skulle gøre grin med sexkunden når jeg kom hjem til de andre i bofællesskabet, eller jeg tænkte på hvad jeg skulle lave dagen efter ... bare ikke være til stede medens kunden lå svedende og stønnende oven på mig.

Og hvorfor nu det, kan man vel spørge? Er sexkøbere forfærdelige trolde med tre hoveder? Næ, det er såmænd helt almindelige mænd. Men de ligger oven på én, prøver måske at kysse én, sutter på éns bryster, fingererer ved éns kusse, man kommer til at lugte at deres barberssprit og hvad de nu ellers lugter af, og husk – der er jo ingen kærlighed, endsige varme, eller bare den mindste attraktion fra min side. Det er udelukkende pengene, der motiverer til de seksuelle ydelser. Og når kroppen ikke bliver tiltrukket af den anden krop, må den undertrykkes for at yde. Og når følelserne siger nej tak, må de undertrykkes.

Og dét slipper vi ikke godt fra, det sætter grimme spor i sjælen.

Jeg forlod livet i prostitution da jeg var 26, altså 7 år efter jeg var startet.

Det tog lang tid for mig før jeg kom ud, for jeg var blevet afhængig af pengene, og af den livsstil, de tillod mig at have. Uden de penge ville jeg ikke kunne blive i mit luksus-bofællesskab, og hvor skulle jeg flytte hen? Hvad skulle jeg leve af? Hvad med det søde liv med masser af venner og byture? Det ville også være pinligt at indrømme at jeg ikke kunne stå distancen.

Men det gik ikke, jeg kunne ikke holde det ud. Jeg fandt på alle mulige undskyldninger for ikke at møde op på baren, jeg kom der kun lige akkurat nok til at tjene de allermest nødvendige penge.

Tilfældet ville at en bekendt henvendte sig til mig, Han var nok én af de få, der ikke vidste jeg var prostitueret, og han spurgte om jeg var interesseret i at arbejde som receptionist i det firma han var ansat i. De manglede én her og nu – kunne jeg varetage jobbet til de fik averteret efter en fast? Jeg kunne dårligt undslå mig, fordi jeg officielt var arbejdsløs, så jeg sagde ja.

Det viste sig at jeg var en ret god receptionist. Snart opdagede de forskellige i firmaet at jeg også kunne bruges som sekretær, og jeg blev tilbudt fastansættelse. Jeg sagde ja tak, glad og overrasket over at jeg rent faktisk duede til dette her – og de ansatte kunne lide mig!

Jeg begyndte at komme sammen med en kollega, og efter et stykke tid flyttede vi sammen.

Vi blev gift og fik 2 børn, men det gik ikke godt. Jeg følte mig forkert; at jeg ikke var noget værd, jeg duede ikke, der var alt muligt galt med mig. Jeg havde svært ved at holde mine grænser – ikke så mærkeligt, for det kræver at man kan mærke dem først. Min mand og jeg fungerede dårligt sammen, og jeg var overbevist om at han var rigtig og jeg var forkert.

Jeg begyndte at gå i psykoterapi. Der lærte jeg at der ikke er én bestemt måde at være rigtig på, at jeg må godt være normal på min egen særlige måde – og jeg lærte at mærke mine grænser og at sige til og fra.

Og så lod jeg mig skille!

Siden da har jeg uddannet mig til socialpædagog og til psykoterapeut. Jeg har arbejdet med mig selv i terapi i over 10 år, og jeg tror jeg er ved at være så "hel" som jeg nu kan blive.

Men livet i prostitution har sine konsekvenser, og jeg lever med dem.

Misforstå mig ikke, jeg har et godt liv. Jeg er gift igen, med en dejlig mand, og jeg har mine to gode døtre og et godt familieliv

Men jeg har svært ved at have nære relationer, svært ved at opretholde venskaber og ved at lade folk komme tæt på mig.

Jeg har måttet arbejde med min seksualitet, med at tage den plads, jeg har brug for, om jeg så må sige, med at give mig selv lov til at fylde det, jeg har brug for at fylde, for at det er godt for mig.

Og i høj grad med at have tillid til at det er ok ikke at "levere varen", og at have tillid til at mine grænser ikke vil blive overskredet.

Jeg kom ud af prostitutionen ved egen hjælp.

Andre er ikke ligeså heldige. Skaderne af et liv i prostitution er mange, det handler, om lav selvværdsfølelse, angst, søvnproblemer, problemer med seksualitet, vanskeligheder ved at opnå og fastholde kærlighedsrelationer og andre nære relationer, post-traumatisk stresssyndrom, for nu at nævne nogen. Ikke ligefrem ingredienserne til Det Gode Liv!

Men kunne samfundet have hjulpet? Og hvordan? Ja, det er jo svært at sige, her 20 år efter, men jeg har tænkt meget over det.

I starten syntes jeg jo det var forrygende at være prostitueret, da kunne ingen have fortalt mig noget andet. Men jeg havde måske nok tænkt mig om en ekstra gang noget tidligere i forløbet, da det begyndte at blive svært, hvis jeg havde kendt til konsekvenserne af livet i prostitution. Jeg havde ikke troet, der var noget galt med mig fordi jeg ikke kunne stå distancen. Jeg havde nok lyttet til mig selv noget før.

Så oplysning havde været en god ting.

Og da jeg gerne ville forlade prostitution, men ikke kunne overskue hvordan jeg så skulle klare mig, havde et exittilbud af en eller anden art været godt. Et anonymt tilbud, for jeg var hunderød for at de offentlige myndigheder skulle kende til min prostitution, jeg var bange for at blive registreret og for evigt være stemplet som prostitueret.

Så et anonymt tilbud, måske med hjælp til at finde en bolig jeg kunne have råd til, hjælp til at komme i uddannelse eller job, stille og roligt, så min kvæstede selvværdsfølelse kunne følge med. Nogen at tale med, som kunne rumme mig og forstå mig.

Og Psykoterapi – ikke 10 gange, eller 12 gange, men præcis det antal gange, der skulle til.

Men jeg tror fuldt og fast på at den mest effektive måde at reducere mængden af prostitution på, er at indføre et forbud mod sexkøb, at kriminalisere sexkøberne.

For mange vil det at købe sex trods alt ikke være værd at gøre sig til kriminel for, og det vil skabe en holdningsændring i befolkningen, se bare på vores naboland, Sverige.

Så kære politikere: Tag ansvar! Forbyd sexkøb, og kom til lommerne og få hjulpet vores medsøstre med at få et ordentligt og værdigt liv!

Tak fordi I ville høre på mig, og hav en fortsat god dag!